

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114200034
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1114200034.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej st. a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: T. L. V., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. Č. XXX/XX, P., práv. zast.: JUDr. Július Jánošík, advokát, so sídlom Klincová ul. č. 35, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia, Špitálska č. 22, Bratislava, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova č. 8, Bratislava, 3/ Národná rada Slovenskej republiky, Námestie Alexandra Dubčeka 1, Bratislava, 4/ Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova č. 8, Bratislava, o uloženie povinnosti napraviť protiprávny stav a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. septembra 2021 č.k. 17C/1/2014-390, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným 1/ až 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa v spojení s návrhom zo dňa 21.11.2019 domáhal, aby žalovaný 1/ odstránil protiprávny stav tým, že žalobcovi prizná nárok na valorizáciu výsluhovej dávky za rok 2012 v zmysle zák. č. 328/2002 Z.z. v znení pred prijatím zák. č. 185/2012 Z.z. a zaplatí mu primerané zadostučinenie v sume 500 Eur (§ 9 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z.) a aby mu žalovaní 2/, 3/ a 4/ poskytli primerané zadostučinenie v sume 500 Eur, a to spoločne a nerozdielne (§ 9 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z.) a určenia, že podmienky zvyšovania dávok výsluhového zabezpečenia v zmysle čl. IV zák. č. 185/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou dňa 30.6.2012 v porovnaní s podmienkami zvyšovania dôchodkových dávok podľa § 82 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom k 30.6.2012, sú v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Konštatoval, že rozsudkom č.k. 17C/1/2014-178 zo dňa 12.1.2016 žalobu v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4Co/143/2018-265 zo dňa 30.11.2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi ako účastníkovi konania (procesnej strane), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V nadväznosti na právny názor odvolacieho súdu opätovne vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie vo veci samej, a to výsluchom procesných strán a oboznámením sa s obsahom listinných dôkazných prostriedkov.

Podľa žalobcu žalovaný 1/ porušil zásadu rovnakého zaobchádzania a zákaz diskriminácie v súvislosti s nevalorizáciou dávok výsluhového zabezpečenia žalobcu v zákonom stanovenej výške 3,05 % ku dňu 1.7.2012 v zmysle zák.č. 328/2002 Z.z., v dôsledku čoho sa dopustil diskriminácie v oblasti dávkovej, personálnej a rozpočtovej. Konanie žalovaného 3/ podľa žalobcu spočíva v tom, že prijatím zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon č. 328/2002 Z.z., došlo k nerovnakému zaobchádzaniu so žalobcom, v dôsledku čoho sa žalovaný dopustil diskriminácie v oblasti legislatívnej. Konanie žalovaného 2/ spočíva v tom, že pri zostavovaní rozpočtu a rozdeľovaní prostriedkov z rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky, zabránil valorizácii výsluhových dávok, čím sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi diskriminácie rozpočtovej a dotačnej. S poukazom na ustanovenie § 82 zák.č. 461/2003 Z.z. (valorizácia starobných dôchodkov) a na ust. § 68 ods. 13 zák.č. 328/2002 Z.z. v znení od 1.7.2012 (valorizácia výsluhových dôchodkov) došlo k porušeniu ústavného princípu rovnosti určitej skupiny osôb na základe postavenia, resp. príslušnosti k profesijnej skupine, nakoľko výsluhoví dôchodcovia sú diskriminovaní voči starobným dôchodcom v dátume valorizácie (výsluhovým dôchodcom sa valorizuje dôchodok o šesť mesiacov neskôr) a z dôvodu, že valorizácia výsluhových dôchodkov je podmienená zvyšovaním funkčných platov zákonom o štátnom rozpočte, čo v prípade starobných dôchodkov neplatí. Zákonodarca pri prijímaní zákona č. 185/2012 Z.z. postupoval podľa neho účelovo, keď pri zásahu do základných ľudských práv poberateľov výsluhových dávok zvolil metodiku, ktorou znemožnil akúkoľvek participáciu, kontrolu, či spoluúčasť poberateľov výsluhových dávok, ich zástupcov, Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Vlády Slovenskej republiky na tvorbe zákonnej normy tak zásadného významu. Žalobcovi nie je zrejmé, aký bol naliehavý všeobecný záujem na prijatí zmeny zákona č. 448/2008 Z.z., nakoľko zákon č. 185/2012 Z.z. bol uverejnený v Zbierke zákonov dňa 29.6.2012 (piatok) a účinnosť v časti článku IV. (časť rozhodná) bola určená na 30.6.2012 (sobota). Zákon teda nenadobudol účinnosť pätnástym dňom po jeho vyhlásení v Zbierke zákonov, a v dotknutej časti ani neskorším dátumom. Podľa názoru žalobcu mal zákon nadobudnúť účinnosť dňa 29.6.2012 okrem článkov I, II, III a IV. Z označenia zákona č. 185/2012 Z.z. je zrejmé, že sa jednalo primárne o novelu zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve, pričom v týchto častiach nadobudol zákon účinnosť až 1.7.2012. S poukazom na uvedené mal žalobca za to, že v časti V. mal zákon nadobudnúť účinnosť najskôr k 1.7.2012, štandardne však 15 dní po jeho vyhlásení, a to 14.7.2012. Zákonodarca v ustanovení § 94 ods. 3 zák. č. 328/2002 Z.z. výslovne počíta s tým, že na úhradu rozdielov medzi príjmami osobitného účtu a výdavkami osobitného účtu sa poskytnú príspevky z rozpočtu ministerstva. To znamená, že ak dôjde k nerovnováhe medzi príjmami a výdavkami osobitného účtu, je potrebné, aby tento deficit bol hrađený z rozpočtu príslušného ministerstva, pričom neposkytnutie príspevku má za následok porušenie zákona č. 328/2002 Z.z. Žalobca mal za to, že zákonom č. 511/2011 Z.z. o štátnom rozpočte bolo schválené poskytnutie príspevkov na úhradu rozdielov medzi príjmami osobitného účtu a výdavkami osobitného účtu, nakoľko v čase prijímania zákona o štátnom rozpočte neexistoval záujem štátu krátiť výsluhové dôchodky faktickým zrušením ich valorizácie. Pre vyššie uvedené dôvody neobstojí argumentácia o porušení princípu ekonomickej únosnosti, resp. argumentácia zakladajúca na deficite osobitných účtov. Podľa názoru žalobcu, aj účty slúžiace na výplatu starobných dôchodkov podliehajú deficitu, avšak štát prenáša ťarchu svojich záväzkov výlučne na systém výsluhových dôchodkov, čím došlo k dotačnej a rozpočtovej diskriminácii poberateľov výsluhových dávok. Nepriama diskriminácia štátu podľa žalobcu spočíva v tom, ak rozdielne zaobchádzanie nie je odôvodnené sledovaním oprávneného cieľa, alebo nie je primerané a nevyhnutné k jeho dosiahnutiu.

3. Z rozhodnutia žalovaného 1/ č. XXXXXXXXXXXXXXXX-Z.A. zo dňa 28.1.1998 súd prvej inštancie zistil, že podľa ust. § 33 zák. č. 76/1959 Zb. bol žalobcovi od 1.10.1997 priznaný výsluhový príspevok vo výmere 206,47 Eur (6 220 Sk). Z rozhodnutia žalovaného 1/ č. VÚSZ-65201007691209 zo dňa 14.6.2011 vyplýva, že podľa ust. § 68 ods. 1 zák.č. 328/2002 Z.z. bol žalobcovi od 1.7.2011 priznaný výsluhový dôchodok vo výške 717,26 Eur mesačne. Podľa rozhodnutia žalovaného 1/ č. Z.-XXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 18.6.2011 vyplýva, že v zmysle ust. § 68 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z.z. bol žalobcovi od 1.7.2013 priznaný výsluhový dôchodok vo výške 727,34 Eur mesačne.

4. Podľa vyjadrenia žalovaného 1/ je tento samostatnou rozpočtovou organizáciou - samostatnou právnickou osobou (§ 74 ods. 2 zák. č. 114/1998 Z.z.). V oblasti sociálneho zabezpečenia je nezávislým a nestranným správnym orgánom, ktorý vo svojej rozhodovacej činnosti je povinný postupovať v súlade so zákonom. V tomto prípade postupoval v súlade so zákonom č. 185/2012 Z.z., účinným od 30.6.2012, ktorý doplnil a zmenil ustanovenie § 68 zák. č. 328/2002 Z.z. Na základe platnej

zákonnej úpravy, nemal zákonnú oporu pre zvýšenie výsluhových dôchodkov od 1.7.2012. Žalovaný 1/ nie je orgánom verejnej moci, voči ktorému možno vyvodzovať zodpovednosť za prijatie, či neprijatie konkrétnej zákonnej úpravy, nakoľko tieto prijíma výlučne Národná rada Slovenskej republiky. Pri svojej rozhodovacej činnosti nie je kompetentným orgánom, oprávneným posudzovať otázku protiústavnosti a diskriminácie platnej zákonnej úpravy, ktorou bol pri rozhodovaní o nevalorizácii výsluhových dôchodkov viazaný. Žalobca nie je starobným dôchodcom podľa zákona č. 100/1988 Zb., ani sa za starobného dôchodcu nepovažuje. Keďže žalobca v čase ukončenia služobného pomeru z hľadiska fyzického veku nespĺňa nárok na starobný dôchodok, ale splnil podmienky výsluhového zabezpečenia, bol mu priznaný výsluhový príspevok, a to podľa zákona č. 76/1959 Zb., ktorý sa podľa zákona č. 114/1998 Z.z. považuje za výsluhový dôchodok. Žalobca v návrhu porovnal navzájom dva nezávislé systémy, a to systém výsluhových dôchodcov, kde sa uplatňuje princíp výsluhy (t.j. doby služby a kvalifikovaného služobného platu) a systém starobných dôchodcov, kde sa uplatňuje princíp fyzického veku a doby zamestnania (poistenia). Z uvedeného vyplýva, že poberatelia týchto dôchodkov musia splniť rozdielne podmienky pre vznik nároku na dávku a jeho výplatu, každý podľa samostatného zákona, čo nie je možné vzájomne porovnávať. V roku 2012 z dôvodu zmeny právnej úpravy ust. § 68 zákona č. 328/2002 Z.z., a to zákonom č. 185/2012 Z.z. valorizácia dôchodkov nebola. Od 1.7.2013 sa výsluhový dôchodok zvýšil o pevnú sumu 10,08 Eur. Diskrimináciou nie je také rozdielne zaobchádzanie, ktoré je odôvodnené povahou činností vykonávaných v zamestnávaní, čo tvorí aj povaha vojenskej služby, ktorá sa zhodnocuje ako trvanie doby zamestnania pre nárok na výsluhový príspevok a nárok na výplatu výsluhového príspevku, ako aj na jeho výšku a jej zvyšovanie (§ 8 ods. 1 zák. č. 365/2004 Z.z.). Žalobca nepreukázal priamu, či nepriamu diskrimináciu, čo len v podklade, z ktorej by sa diskriminácia dala odvodiť v porovnateľnej skupine výsluhových dôchodcov navzájom, ktorým je aj on sám. Žalobca splnil podmienky nároku na výsluhový príspevok v roku 1997 (v tej dobe dosiahol vek 42 rokov). Suma jeho výsluhového príspevku v tom čase predstavovala výšku 206,47 Eur (6 220 Sk), čo predstavovalo najvyššiu výmeru starobného dôchodku, ktorú výsluhový príspevok nemohol presiahnuť (§ 24 ods. 4 zák. č. 100/1998 Zb.). V roku 2012 poberal výsluhový dôchodok vo výške 717,26 Eur, ktorý presahoval priemernú sumu starobného dôchodku, ktorá podľa Štatistického úradu v SR predstavovala sumu 375,89 Eur. Žalovaný 1/ postupoval voči všetkým výsluhovým dôchodcom rovnako a k 1.7.2012 z dôvodu aplikácie zák. č. 185/2012 Z.z. nevalorizoval žiadne výsluhové dôchodky, a teda ani dôchodok žalobcu. Ustanovenia § 68 zák.č. 328/2002 Z.z., ktoré žalobca označil za diskriminačné, už nie je v súčasnosti platné, nakoľko od 1.5.2013 prijatím zákona č. 80/2013 Z.z. došlo k úplne novej právnej úprave mechanizmu valorizácie výsluhových dôchodkov. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu 500 Eur, žalobca nepreukázal spôsob jej výpočtu, v dôsledku čoho je tento nárok nepreskúmateľný.

5. Z vyjadrenia žalovaného 2/ zo dňa 2.6.2014 vyplýva, že ustanovenie § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom pred 30.6.2012 upravovalo princíp valorizácie výsluhových dávok, podľa ktorého, ak sú splnené objektívne dané skutočnosti, nárok na ich zvýšenie vzniká 1. júla príslušného kalendárneho roka tým subjektom, ktoré v príslušnom kalendárnom roku majú ku dňu 30. júna zachovaný nárok na ich výplatu. Novou právnou úpravou bolo toto pravidlo modifikované tak, že princíp založený na medziročnom raste spotrebiteľských cien a na medziročnom raste priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky sa uplatní iba v prípade, ak funkčné platy policajtov a vojakov budú v príslušnom kalendárnom roku zvýšené na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Vzhľadom na to, že novela zákona č. 328/2002 Z. z. nadobudla účinnosť 30. 06. 2012, nárok poberateľa výsluhovej dávky na jej zvýšenie od 01. 07. 2012 sa posudzoval podľa právneho predpisu platného a účinného v čase jeho vzniku (01. 07. 2012). Znamená to, že ak nastala podmienka obsiahnutá v ustanovení § 68 ods. 13, t. j. že funkčné platy príslušných subjektov sa od 01. 01. 2012 zvýšili o 0 %, základný princíp valorizácie (§ 68 ods. 1 až 7) sa neuplatnil. Všeobecný súd nedisponuje právomocou na vydanie rozhodnutia o nesúlade ustanovenia zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 328/2002 Z. z. s Ústavou SR. O priznaní a vyplácaní dávok sociálneho zabezpečenia žalobcovi, rozhodoval žalovaný 1./, pričom tento postupoval striktnie v súlade s platnou právnou úpravou. Ministerstvo obrany SR nie je orgánom verejnej moci, voči ktorému možno vyvodzovať zodpovednosť za prijatie, či neprijatie konkrétneho právneho predpisu, nakoľko tieto prijíma výlučne Národná rada SR. V tejto súvislosti namietol nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovaných subjektov. V predmetnej právnej veci absolútne absentuje podmienka porovnateľnosti situácie pokiaľ ide o právnú úpravu výsluhových dôchodkov (zákon č. 328/2002 Z. z.) a právnú úpravu starobných dôchodkov (zákon č. 461/2003 Z. z.). Porovnateľná situácia pre účely identifikácie priamej diskriminácie by mohla nastať iba v rámci skupiny poberateľov výsluhových dôchodkov alebo v rámci skupiny poberateľov starobných dôchodkov, nikdy však nie medzi týmito dvoma skupinami navzájom. Znamená to, že zmenou valorizačného mechanizmu nebol žalobca žiadnym

spôsobom diskriminovaný, lebo v žiadnom prípade nedošlo k ohrozeniu jeho sociálneho statusu, ktorý v porovnaní so sociálnym statusom poberateľov obdobných dávok priznaných zo všeobecného systému sociálneho poistenia, je výhodnejší. Na predmetnú vec sa nemôže vzťahovať zákon č. 365/2004 Z. z., pretože dôsledným postupom podľa platnej právnej úpravy nemohlo dôjsť zo strany žalovaného 1./ a ani zo strany žalovaného 2./ k žiadnej diskriminácii.

6. Podľa žalovaného 3/ posudzovanie samotného aktu prijatia zákona zákonodarným orgánom ako protiprávneho konania, ktorým došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, nemá oporu v antidiskriminačnom zákone. To, že platná právna úprava neupravuje možnosť začať konanie pred všeobecným súdom voči zákonodarnému orgánu vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k prijímaniu zákonov, neznamená, že takúto možnosť zákonodarca jednoducho opomenul. Je to prejavom dobre etablovaného princípu nezodpovedania za legislatívnu činnosť, ktorú Národná rada SR vykonáva ako jediný zákonodarný orgán v Slovenskej republike. Jedná sa teda o skutkový stav, ktorý vedome nie je v antidiskriminačnom zákone upravený, nakoľko je z povahy už existujúceho princípu vylúčený, a to v súlade s princípom imunity a nezávislosti zákonodarných orgánov. Právny poriadok SR neumožňuje, aby súdna moc posudzovala legislatívny proces Národnej rady SR, ako zákonodarného orgánu, a teda konajúci súd nemôže vo svojom rozhodnutí vyhlásiť, že zákon ako právna norma, ktorá je výsledkom legislatívneho procesu je diskriminačná, keďže diskriminačné môže byť len konanie, resp. nekonanie uskutočňované na jej základe. Ak by súd dospel k záveru, že žalovaný 3/ sa dopustil prijatím zákona vo vzťahu k žalobcovi diskriminačného konania, musel by rozhodnúť zároveň v zmysle zákona o ďalšom postupe, a to zaviazat' toho, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, aby buď upustil od svojho konania, ak je to možné, alebo napravil protiprávny stav, alebo poskytol primerané zadosťučinenie, čo je podľa neho absurdné, nakoľko takýto výrok súdu by bol od svojho počiatku nevykonateľný. Národná rada SR je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky. Právne predpisy, na ktorých sa uzniesla, nepodliehajú preskúmaniu všeobecnými súdmi, pričom jediný orgán, ktorý je oprávnený o nich rozhodovať z hľadiska súladu s Ústavou SR je Ústavný súd SR. Ako vyplýva z článku 73 ods. 2 Ústavy SR, postavenie poslancov NR SR je charakterizované zákazom výkonu imperatívneho mandátu, t.j. poslanci vykonávajú svoj mandát osobne, podľa svojho svedomia a presvedčenia a nie sú viazaní príkazmi. Za hlasovanie v NR SR alebo v jej výboroch nemožno poslancov stíhať, a to ani po zániku ich mandátu (čl. 78 ods. 1 Ústavy SR). Z uvedeného vyplýva, že neexistuje a ani nemôže existovať právny predpis, upravujúci povinnosť a zodpovednosť poslanca NR SR hlasovať určitým spôsobom. Z tohto dôvodu preto nemožno hovoriť o procese prijímania zákonov, resp. samotnom akte hlasovania poslancov o zákone, ako o možnom protiprávnom konaní v súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Pokiaľ ide o námietku naliehavého všeobecného záujmu na prijatí zmeny zákona č. 448/2008 Z.z., žalovaný 3/ poukázal na to, že postup, ktorý bol v danom prípade pri určení účinnosti zvolený, neprekračuje medze zákona č. 1/1993 Z.z. V tejto súvislosti poukázal aj na spôsob vybavenia veci Generálnou prokuratúrou SR, ktorá odložila pre nedôvodnosť podaný „Podnet na podanie návrhu na Ústavný súd SR vo veci súladu § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov.“ Žalovaný 3/ mal za to, že posudzovať diskriminačnosť prijatého zákona č. 185/2012 Z.z. možno len s prihliadnutím na postavenie výsluhových dôchodcov medzi sebou a nie výsluhových dôchodcov a starobných dôchodcov navzájom. Namietanie diskriminácie skupín osôb spočívajúcej v rozdieloch dvoch neporovnateľných sústav je nemožné a právne irelevantné. Podľa názoru žalovaného 3/ žalobný návrh žalobcu je určovacou žalobou, v rámci ktorej je potrebné preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu. Existencia alebo neexistencia právneho vzťahu alebo práva, nemôže byť určovaná ani za dobu minulú, ani do budúcnosti, nakoľko rozhodujúcim stavom je v tomto prípade stav v dobe vyhlásenia rozhodnutia (Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 91/2006). V tejto súvislosti žalovaný 3/ uviedol, že zákon č. 185/2012 Z. z., ktorým sa dopĺňal a menil zákon č. 328/2002 Z. z. platil do 30.4.2013. Dňom 1.5.2013 vstúpil do platnosti zákon č. 80/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z. z., a ktorý úplne nahradil namietané ust. § 68 úplne novým § 68, pričom nová právna úprava zaviedla zmenu mechanizmu zvyšovania dôchodkov z výsluhového zabezpečenia v nadväznosti na mechanizmus dôchodkových dávok v civilnej sfére.

7. Žalovaný 4/ vo svojom vyjadrení namietal nedostatok právomoci všeobecného súdu na vydanie rozhodnutia o nesúlade žalobcom dotknutého ustanovenia zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 328/2002 Z.z. s Ústavou SR. Súčasne uviedol, že je ústredným orgánom štátnej správy v oblastiach vymedzených zákonom č. 575/2001 Z.z., pričom do jeho pôsobnosti nespadá zákonodarná činnosť, a teda nie je voči nemu možné vyvodit' akúkoľvek zodpovednosť za prijatie alebo neprijatie

právneho predpisu o zvyšovaní dávok sociálneho zabezpečenia. Z tohto dôvodu vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

8. Z vybavenia podnetu na podanie návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci súladu § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov Generálnou prokuratúrou SR vyplýva, že zmyslom uzákonenia sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov spolu s uzákonením ich služobných pomerov, služobných plátov a služobných príjmov, vrátane ich materiálneho zabezpečenia, bolo vytvoriť základné motivačné, stimulačné a garančné faktory pre výkon profesionálnej služby prihládajúc na všetky nároky s ňou súvisiace. V súlade s definovaným cieľom zákon upravil základné oblasti sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, ktoré bolo potrebné riešiť odchyľne od všeobecnej úpravy sociálneho poistenia, a to zabezpečenie počas dočasnej neschopnosti vykonávať službu zo zdravotných dôvodov (nemocenské zabezpečenie a úrazové zabezpečenie), zabezpečenie počas trvalej, resp. dlhodobej neschopnosti vykonávať túto službu (výsluhové zabezpečenie), ako aj osobitosti týkajúce sa zabezpečenia členov ich rodín. Zákon síce zachováva princípy sociálneho poistenia, avšak za súčasnej vecnej samostatnosti a organizačnej nezávislosti na všeobecnom dávkovom systéme nemocenského poistenia a dôchodkového poistenia, od ktorého sa zásadne líši predovšetkým tým, že rozhodujúcimi skutočnosťami pre nárok na dávky a ich výšku sú len doba služby v ozbrojených zboroch a ozbrojených silách a kvalifikovaný služobný plat dosiahnutý v období pred vznikom zákonom ustanovenej sociálnej udalosti. Uplatňuje sa v ňom teda výlučne princíp výsluhy, podstatou ktorého je kompenzácia straty alebo zníženia spôsobilosti na výkon služby bez ohľadu na vek. Táto skutočnosť je premietnutá v zákone č. 328/2002 Z.z., napr. v ust. § 38 ods. 1, upravujúceho podmienky nároku na výsluhový dôchodok, podľa ktorého policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 15 rokov. Výška výsluhového dôchodku určená podľa pravidiel určených v § 39 a 60 tohto zákona predstavuje 30% základu (kvalifikovaného služobného platu) až 60 % základu (kvalifikovaného služobného platu) a výsluhovému dôchodcovi patrí od skončenia služobného pomeru doživotne. S výnimkou ustanovení § 38 ods. 3 a 4, na priznanie tejto výsluhovej dávky a jej trvanie nie je dovŕšenie veku potrebného na nárok na starobný dôchodok rozhodujúce. Nárok na výsluhový dôchodok tak reálne môže vzniknúť i občanovi vo veku 33, v ktorom mu rozhodne neprislúcha dovoľávať sa ústavou garantovaného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Z vyššie uvedených dôvodov prokuratúra dospela k záveru, že prijatím zákona č. 185/2012 Z. z. nedošlo k porušeniu princípov právneho štátu, najmä princípu zachovania legitímnych očakávaní v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy. Zároveň uvedená právna norma neporušuje ani čl. 39 ods. 1 ústavy a čl. 30 ods. 1 listiny, garantujúceho sociálne práva občanom. Podrobne bola popísaná existencia a princípy fungovania dvoch autonómnych, na sebe nezávislých systémov sociálneho zabezpečenia, ktoré náš právny poriadok v súlade s ústavou upravuje. Preto je bezpredmetné zapodievať sa otázkou diskriminácie skupín osôb spočívajúcej v rozdieloch dvoch neporovnateľných sústav.

9. Vyslovil, že právo sociálneho zabezpečenia je súbor hmotnoprávných a procesných noriem, ktorých účelom je predísť možným sociálnym rizikám, odstrániť nepriaznivé následky sociálnych udalostí a vytvárať priaznivé podmienky pre sociálne začlenenie človeka. Jednotlivé pravidlá v slovenskom kontexte upravujú systémy sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike. Ide o súčasť verejného práva so súkromnými prvkami. Je tvorené právnymi predpismi upravujúcimi hmotné zabezpečenie a služby zabezpečované, regulované alebo poskytované štátom občanom, ktorí v dôsledku sociálnej udalosti nemôžu byť zárobkovo činní a ktorých sociálne práva zaručené ústavou sú ohrozené. Upravuje súkromnoprávne aj verejnoprávne vzťahy vznikajúce v súvislosti so zabezpečovaním týchto práv, povinnosť občanov zabezpečiť sa pre budúcnosť a spôsoby prerozdelenia medzi ľuďmi pre krytie ich štátom uznaných sociálnych potrieb.

10. Súd prvej inštancie vychádzal z čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa, čl. 39 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého podrobnosti o právach podľa odsekov 1 a 2 ustanoví zákon z ustanovení § 1 ods. 1, § 30, § 38 ods. 1, § 68 ods. 13 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu 29.6.2012 (ďalej len „zák. č. 328/2002 Z.z.“), § 2, § 65 ods. 1, § 82 ods. 1, § 1 ods. 3, § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom a účinnom ku dňu 29.6.2012 (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“), čl.12 ods. 2 Ústavy SR, § 2 ods. 1, § 2a ods. 2, 3 zák. č. 365/2004 Z.z., o rovnakom

zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu 29.6.2012 (antidiskriminačný zákon).

11. Poukázal na čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, znevýhodňovať alebo znevýhodňovať.

12. Konštatoval, že z uznesenia Výboru NR SR pre financie a rozpočet č. 25 zo dňa 13.6.2012 vyplýva, že opakované výsluhové dávky výsluhového zabezpečenia sú uhrádzané z osobitných účtov Ministerstva vnútra SR, Ministerstva spravodlivosti SR, Ministerstva financií SR, Ministerstva obrany SR, Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu. Príjmami týchto osobitných účtov sú v zásade predovšetkým odvody poistného zo služobných plátov policajtov, hasičov, záchranárov, príslušníkov ZVJS, colníkov, príslušníkov SIS, NBÚ a vojakov. Vzhľadom na to, že v roku 2011 a 2012 nedošlo k valorizácii služobných plátov, avšak valorizácia výsluhových dávok bola zachovaná, vznikli, resp. zvýšili sa rozdiely medzi príjmami a výdavkami osobitných účtov tak, že príjmy týchto účtov nestačili pokryť nároky na výdavky osobitných účtov. V závere odôvodnenia navrhnutého doplnenia zákona, výbor NR SR pre financie a rozpočet uviedol, že: „Vzhľadom na deficitný stav osobitných účtov a ich ďalšie očakávané zhoršenie od 1.7.2012, kedy by sa mali dávky výsluhového zabezpečenia valorizovať o 3,05 %, je potrebné, aby zákon nadobudol účinnosť ešte pred očakávanou valorizáciou. Preto sa navrhuje nadobudnutie jeho účinnosti dňom 30.6.2012.“

13. Uviedol, že hlavným zámerom novely zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, ktorú 14.3.2013 schválili poslanci NR SR pod č. 80/2013 Z.z., bolo vytvorenie legislatívneho prostredia na vyrovnanie príjmov a výdavkov na osobitných účtoch ministerstiev vnútra, obrany, financií, spravodlivosti, SIS a NBÚ. Príjmy osobitných účtov pozostávajú predovšetkým z odvodov poistného zo služobných príjmov. Opatrenia sa navrhli v záujme obnovenia vyváženosti medzi príjmami a výdavkami osobitných účtov. Novelizovaný zákon nadobudol účinnosť dňa 1.5.2013. Jeho súčasťou sú aj prechodné ustanovenia riešiace vzťahy, ktoré vznikli do dňa účinnosti, a to najmä vzťahy súvisiace s nemocenským zabezpečením a s nárokmi z výsluhového zabezpečenia.

14. Diskriminácia (znevýhodňovanie) je také konanie, keď sa v tej istej situácii zaobchádza s jedným človekom (skupinou ľudí, organizáciou, krajinou, skupinou krajín) inak než s iným človekom (skupinou ľudí, organizáciou, krajinou, skupinou krajín) na základe jeho odlišnosti napr. rasového alebo etnického pôvodu, vierovyznania, veku, rodu, pohlavia alebo sexuálnej orientácie, pričom rozhodovanie o tom, či došlo alebo nedošlo ku diskriminácii, sa uskutočňuje na základe toho, či existuje príčinná súvislosť medzi znevýhodnením a použitím kritéria pre rozlišovanie. Diskriminácia je v moderných demokratických spoločnostiach považovaná za neprípustnú a minimálne jej vyššie vymedzené formy sú v súčasnosti zakazované zákonmi a medzinárodnými zmluvami.

Zákaz diskriminácie ustanovený v čl. 12 ústavy je ústavnou zásadou, ktorá vzhľadom na svoju podstatu a účel presahuje medze základných práv a slobôd a má relevanciu aj pre výklad a uplatnenie tých noriem ústavy, ktoré sa nevzťahujú na základné práva a slobody. V materiálnom právnom štáte zákaz diskriminácie predstavuje príkaz, ktorý ústavodarca adresoval štátu ako jeho pozitívny záväzok. Článok 12 ods. 2 Ústavy SR zaručuje rovnaké práva a slobody bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, znevýhodňovať alebo znevýhodňovať. Ústavný súd SR v rozhodnutí č. III. ÚS 64/00 napríklad uviedol: „Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy je zakázaným diskriminačným dôvodom aj iné postavenie. Skutočnosť, či niekto je alebo nie je duchovným v ktorejkoľvek cirkvi, je jeho iným postavením.“ Analogicky možno uviesť, že to či niekto poberateľom výsluhového dôchodku alebo poberateľom starobného dôchodku je jeho iným postavením. Obsahom zákazu diskriminácie je v zmysle druhej vety článku 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky to, že nikoho nemožno z vyššie uvedených dôvodov a teda aj z dôvodu iného postavenia poškodzovať, znevýhodňovať alebo znevýhodňovať, pričom poberatelia výsluhových dôchodkov tak znevýhodňovaní ako aj znevýhodňovaní. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky v názore vyjadrenom v rozhodnutí č. PL. ÚS 8/04 „vo všeobecnosti a v teoretickej rovine je princíp rovnosti vymedzený ako právo na to, aby sa v rovnakých prípadoch zaobchádzalo s osobami

rovnako (formálny prístup) a v rozdielnych veciach sa toto zaobchádzanie odlišovalo (materiálny prístup).“

Základné práva a slobody sa zaručujú každému, teda aj poberateľom výsluhových dôchodkov. Nárok na dávku výsluhového zabezpečenia vzniká odo dňa splnenia podmienok ustanovených zákonom č. 328/2002 Z.z. Poberateľ dávky sociálneho zabezpečenia má právo a/ uplatniť si nárok na dávku sociálneho zabezpečenia a nárok na jej výplatu a jej výšku, b/ požiadať útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva a Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia alebo príslušný služobný úrad, alebo služobný orgán, ktorý dávku sociálneho zabezpečenia vypláca, o vydanie potvrdenia o nároku na dávku sociálneho zabezpečenia, o nároku na jej výplatu a jej sume (§ 113 ods. 1). Poberateľ dávky sociálneho zabezpečenia je povinný a/ preukázať skutočnosti rozhodujúce na vznik, trvanie, prerušenie a zánik sociálneho zabezpečenia, b/ preukázať skutočnosti rozhodujúce na vznik a zánik nároku na dávku sociálneho zabezpečenia, nároku na jej výplatu a jej sumu v lehote ôsmich dní odo dňa vzniku tejto skutočnosti; ak policajt, profesionálny vojak alebo iný poberateľ dávky sociálneho zabezpečenia bol písomne vyzvaný útvarom sociálneho zabezpečenia ministerstva alebo Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia alebo príslušný služobný úrad, alebo služobný orgán, ktorý dávku sociálneho zabezpečenia vypláca, aby preukázal tieto skutočnosti, je povinný výzve vyhovieť v určenej lehote, c/ zúčastniť sa posudzovania zdravotného stavu počas trvania dočasnej neschopnosti, ak mu to zdravotný stav umožňuje, d/ zúčastniť sa posudzovania zdravotného stavu na účely invalidity, e/ zúčastniť sa na opätovnom posúdení zdravotného stavu poberateľa invalidného dôchodku v určenom termíne, ak sa predpokladá zmena zdravotného stavu a zmena schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, f/ dodržiavať liečebný režim určený ošetrovúcim lekárom počas trvania dočasnej neschopnosti zdržiavať sa na adrese uvedenej na potvrdení o dočasnej neschopnosti, g/ vrátiť dávku sociálneho zabezpečenia alebo jej časť odo dňa, od ktorého nepatrila vôbec alebo nepatrila v poskytnutej sume, ak 1. nespĺnil povinnosť ustanovenú týmto zákonom, 2. prijímal dávku sociálneho zabezpečenia alebo jej časť, hoci vedel alebo musel z okolností predpokladať, že sa vyplatila neoprávnene alebo vo vyššej sume, ako patrila, 3. vedome inak spôsobil, že dávka sociálneho zabezpečenia alebo jej časť sa vyplatila neoprávnene alebo vo vyššej sume, ako patrila, 4. rozhodnutie o skončení služobného pomeru bolo zrušené a jeho služobný pomer trvá, h) plniť ďalšie povinnosti ustanovené týmto zákonom (§113 ods. 2). Z uvedeného vyplýva, že aj právne postavenie poberateľov výsluhových dôchodkov podlieha zásade zákazu diskriminácie, a to preto, lebo štát je povinný rešpektovať ústavnú zásadu rovnakého zaobchádzania (čl. 12 ods. 1 prvá veta ústavy).

15. Konštatoval tiež, že Európsky súd pre ľudské práva k problematike diskriminácie uviedol: „Rozdielne zaobchádzanie s osobami v analogickom alebo relevantne podobnom postavení je diskriminačné, ak nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, t. j. ak nesleduje legitímny cieľ alebo ak neexistuje vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zámerom, ktorý sa má uskutočniť.“ (Čase of Evans v. the United Kingdom, sťažnosť č. 6339/05, § 73).

16. Uviedol, že nepriznanie valorizácie výsluhových dávok v čase od 1.7.2012 do 30.6.2013 bolo odôvodnené tým, že opakované výsluhové dávky výsluhového zabezpečenia boli uhrádzané z osobitných účtov Ministerstva vnútra SR, Ministerstva spravodlivosti SR, Ministerstva financií SR, Ministerstva obrany SR, Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu. Príjmami týchto osobitných účtov boli v zásade predovšetkým odvody poisťného zo služobných plátov policajtov, hasičov, záchranárov, príslušníkov ZVJS, colníkov, príslušníkov SIS, NBÚ a vojakov. Vzhľadom na to, že v roku 2011 a 2012 nedošlo k valorizácii služobných plátov, avšak valorizácia výsluhových dávok bola zachovaná, vznikli, resp. zvýšili sa rozdiely medzi príjmami a výdavkami osobitných účtov tak, že príjmy týchto účtov nestačili pokryť nároky na výdavky osobitných účtov (uznesenie Výboru NR SR pre financie a rozpočet č. 25 zo dňa 13.6.2012).

Zákonodarcom zvolený zásah do valorizácie výsluhových dávok v porovnaní s valorizáciou starobných dôchodkov by bolo možné považovať za zlučiteľný s uvedeným princípom proporcionality iba v prípade, ak by ho bolo možné odôvodniť okolnosťami mimoriadnej povahy. Podľa názoru súdu, deficitný stav osobitných účtov Ministerstva vnútra SR, Ministerstva spravodlivosti SR, Ministerstva financií SR, Ministerstva obrany SR, Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu a skutočnosť, že v roku 2011 a 2012 nedošlo k valorizácii služobných plátov, avšak valorizácia výsluhových dávok bola zachovaná, pričom vznikli, resp. zvýšili sa rozdiely medzi príjmami a výdavkami osobitných účtov tak, že príjmy týchto účtov nestačili pokryť nároky na výdavky osobitných účtov, možno bez pochybností vyhodnotiť ako mimoriadne okolnosti, na základe ktorých došlo k prijatiu takej právnej úpravy (predpisu), ktorý síce navonok mohol počnúc dňom 1.7.2012 znevýhodňovať poberateľov

výsluhových dávok v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov (tzv. nepriama diskriminácia), avšak prijatie takejto právnej úpravy bolo objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu štátu (postupne nezvyšovať deficitný stav osobitných účtov). Primeranosť tohto opatrenia spočívala v tom, že hmotné zabezpečenie bolo možné poskytovať len v takom rozsahu, ktorý zodpovedá stavu verejných financií a národného hospodárstva. Nevyhnutnosť tohto opatrenia spočívala v tom, že trvalo iba po obmedzenú dobu a to od 1.7.2012 do 30.6.2013. Ak by zo strany štátu nedošlo k prijatiu takejto právnej úpravy, reálne by hrozil stav, kedy by z osobitných účtov príslušných subjektov neboli vyplácané nielen služobné platy, ale nebolo by dostatok prostriedkov na poskytnutie výsluhových dôchodkov. Ako vyplýva zo stanoviska Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, pojem primeranosť treba vykladať nielen z hľadiska nárokov a potrieb subjektov sociálneho práva, ale aj z hľadiska možností garanta tohto práva, teda štátu. Pojem „primerane“ má zabezpečiť synergické pôsobenie viacerých faktorov. V opačnom prípade môže nevyváženosť systému pôsobiť kontraproduktívne a v konečnom dôsledku môže mať za následok ohrozenie už existujúcich a priznaných nárokov. Takejto právnej úprave preto zjavne nechýbal vzťah rozumnej proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným zámerom a to tak z hľadiska rešpektovania zásady rovnakého zaobchádzania aplikovateľnej na poberateľov dávok sociálneho zabezpečenia (§ 2a ods. 3 antidiskriminačného zákona), ako aj z hľadiska rešpektovania požiadavky, aby sa postupne nezvyšoval deficitný stav osobitných účtov, na čo poukázal aj Výbor NR SR pre financie a rozpočet v uznesení č. 25 zo dňa 13.6.2012. Súd sa preto ďalej nezaoberal porovnávaním systému sociálneho poistenia a jeho podmienkami, upraveného zákonom č. 461/2003 Z.z. a to pokiaľ ide o priznávanie starobných dôchodkov a ich valorizáciu (§ 65 ods. 1, § 82) so systémom sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov, pokiaľ ide o priznávanie výsluhových dávok a ich valorizáciu (§ 38 ods. 1, § 68 ods. 13 zák. č. 328/2002 Z.z.), z hľadiska postavenia poberateľov výsluhových dávok vo vzťahu k poberateľom starobných dôchodkov a naopak. Oba systémy patria do oblasti práva sociálneho zabezpečenia s tým, že právna úprava sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov je vo vzťahu k právnej úprave starobného poistenia ako všeobecnej právnej úprave, právnou úpravou špecifickou, nakoľko sa viaže na neurčitý počet adresátov rovnakého druhu, t.j. policajtov a profesionálnych vojakov (§ 1 zák.č. 328/2002 Z.z.). Ak by však policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby, činní vo výkone služby do 31.12.2003, nezískali nárok na výsluhový dôchodok podľa zák.č. 328/2002 Z. z. a nebol im priznaný invalidný výsluhový dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu, vznikol by im nárok na starobný dôchodok (§ 255 ods. 5 zák.č. 461/2003 Z.z.). Zásadne sa však systém všeobecného sociálneho poistenia na policajtov, profesionálnych vojakov a vojakov prípravnej služby nevzťahuje (§ 1 ods. zák.č. 461/2003 Z.z.).

Ako už uviedla Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, výsluhoví dôchodcovia v rámci spoločnosti predstavujú skupinu osôb, ktorá je z hľadiska veku veľmi rozmanitá a ani zďaleka nereprezentuje osoby, u ktorých nastala sociálna situácia predpokladaná v čl. 39 ods. 1 ústavy. Preto z tohto hľadiska namietat nesúladi ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z.z. s ústavou, považuje prokuratúra v princípe za nenáležitú. Profesionálnym vojakom, príslušníkom ozbrojených síl a ozbrojených zborov i pred účinnosťou zákona č. 328/2002 Z.z. bol v porovnaní s ostatnými občanmi, priznaný iný širší rozsah sociálneho a nemocenského zabezpečenia. Niet pochybností o tom, že takáto úprava bola aj je vecne správna, lebo zohľadňuje sociálne udalosti v živote policajtov a profesionálnych vojakov a príslušníkov ich rodín, ktoré vyplývajú zo špecifických dôsledkov služby v ozbrojených zboroch a ozbrojených silách. Na druhej strane výsluhové dávky sú kvantitatívne nepochybne na inej úrovni ako dávky poistencov všeobecného systému sociálneho poistenia. Znamená to, že zmenou valorizačného mechanizmu nebol porušený princíp primeranosti hmotného zabezpečenia, lebo v žiadnom prípade nedošlo k ohrozeniu ich sociálneho statusu, ktorý v porovnaní so sociálnym statusom poberateľov obdobných dávok priznaných zo všeobecného systému sociálneho poistenia, je výhodnejší. V nadväznosti na to treba vziať do úvahy uzavretosť autonómneho systému, ktorý, vzhľadom na pozastavené zvyšovanie kvalifikovaných služobných plátov, trpí nedostatočnosťou finančných zdrojov, práve v dôsledku zníženia jeho príjmov.

17. Súd prvej inštancie skonštatoval, že podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Tiež, že podľa § 74 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov, zriaďuje sa Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia ako rozpočtová organizácia na výkon sociálneho zabezpečenia vojakov; zriaďovateľskú funkciu /29/ k nemu vykonáva ministerstvo obrany. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia je právnická osoba. Sídлом Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia je Bratislava. Podľa § 139 ods. 2 zák. č. 328/2002 Z.z., profesionálnemu vojakovi Vojsk ministerstva vnútra, ktorého

služobný pomer sa skončí najneskôr 31. decembra 2002, dávky sociálneho zabezpečenia podľa § 1 písm. b/, c/ a d/ priznáva, vypláca, zastavuje a odníma Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia.

18. Z vykonaného dokazovania vyvodil, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia je rozpočtovou organizáciou na výkon sociálneho zabezpečenia vojakov a bol zriadený na základe ustanovenia § 74 zákona 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov dňom 1.5.1998 ako nástupca Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia zriadeného dňom 1.11.1992 rozkazom ministra obrany Českej a Slovenskej federatívnej republiky č. XX/XXXX k výkonu sociálneho zabezpečenia na území SR a recipovaný ustanovením § 141 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Pokiaľ ide o priznávanie dávok výsluhového zabezpečenia, vrátane ich valorizácie v období od 1.7.2012 do 30.6.2013, zistil, že žalovaný 1/ sa pri priznávaní a valorizácii dávok nedopustil vo vzťahu k žalobcovi diskriminačného konania, nakoľko pri valorizácii výsluhovej dávky postupoval v súlade s vtedy platnou právnou úpravou zák. č. 328/2002 Z.z. To znamená, že aj keby žalovaný 1/ mal subjektívny záujem na zvýšení a valorizácii výsluhovej dávky vo vzťahu k žalobcovi, objektívne by tak nemohol postupovať, nakoľko ako orgán verejnej správy bol povinný postupovať na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví platný a účinný zákon č. 328/2002 Z.z. (čl. 2 ods. 2, čl. 39 ods. 3 Ústavy SR), inak by sa dopustil škody spôsobenej pri výkone verejnej moci z dôvodu vydania nezákonného rozhodnutia (§ 5 zák.č. 514/2003 Z.z.) a z dôvodu nesprávneho úradného postupu (§ 9 zák.č. 514/2003 Z.z.). Preto sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného 1/, že počnúc dňom 1.7.2012 postupoval voči všetkým výsluhovým dôchodcom rovnako, a teda z dôvodu aplikácie zák.č. 185/2012 Z.z. nevalorizoval žiadne výsluhové dôchodky, vrátane dôchodku žalobcu. Žalovaný 1/ svojím konaním nemohol nastoliť protiprávny stav, preto žalobcovi nevznikol ani nárok na primerané zadosťučinenie v sume 500 Eur.

19. Vychádzal tiež aj z ustanovení § 11 ods. 1,2 a 3 diskriminačného zákona, § 21 Občianskeho zákonníka, § 19, § 21 ods. 4 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku.

20. Vyslovil, že vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 214/2011 zo dňa 18.1.2012).

21. Uviedol, že z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca si v súvislosti s prijatím zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 185/2012 Z.z.“), uplatnil vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/ nárok na primerané zadosťučinenie v sume 500 Eur, a to spoločne a nerozdielne. Z obsahu žaloby vyplýva, že diskriminačného konania vo vzťahu k žalobcovi sa mala dopustiť Národná rada Slovenskej republiky (žalovaný 3/), a to tým spôsobom, že zákon č. 185/2012 Z.z. prijala bez participácie, kontroly, či spoluúčasti poberateľov výsluhových dávok, ich zástupcov, Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Ministerstva obrany SR a Vlády SR, ďalej tým spôsobom, že pri prijímaní tejto právnej normy neexistoval zo strany národnej rady naliehavý všeobecný záujem. Výsluhoví dôchodcovia sú podľa žalobcu diskriminovaní voči starobným dôchodcom v dátume valorizácie (výsluhovým dôchodcom sa valorizuje dôchodok o šesť mesiacov neskôr) a napokon z dôvodu, že valorizácia výsluhových dôchodkov bola podmienená zvyšovaním funkčných platov zákonom o štátnom rozpočte, čo v prípade starobných dôchodkov neplatí. Podľa názoru súdu, žalobca nepreukázal, že by prijatím zákona č. 185/2012 Z.z. došlo k znevýhodneniu poberateľov výsluhových dávok vo vzťahu k poberateľom starobných dôchodkov.

22. Pokiaľ ide o žalovaného 2/ (Slovenská republika - Ministerstvo obrany SR) súd prvej inštancie uviedol, že v prípade vzniku ujmy na strane žalobcu by za prípadnú ujmu niesol zodpovednosť ten štátny orgán, ktorý sa prijatím takejto právnej normy dopustil vo vzťahu k žalobcovi diskriminačného konania, a teda nie štát ako taký. Označenie štátu ako účastníka konania prichádza do úvahy najmä v prípade

existencie súkromnoprávných vzťahov (§ 21 Občianskeho zákonníka), alebo v prípade verejnoprávných vzťahov (§ 3 zák.č. 514/2003 Z.z.). V prípade prijatia zákona č. 185/2012 Z.z. nemožno hovoriť o existencii súkromnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a štátom, nakoľko legislatívny proces patrí do oblasti verejného práva. Keďže sa žalobca nedomáhal satisfakcie podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nebolo na mieste, aby žalobca ako žalovaného 2/ označil štát, za ktorý koná Ministerstvo obrany SR, ale ten subjekt, ktorý disponuje právnou subjektivitou v prípade vzniku ujmy, spôsobenej postupom Národnej rady SR pri prijatí zákona č. 185/2012 Z.z. Preto z dôvodu neexistencie pasívnej legitímácie na strane žalovaného 2/ žalobu v časti nároku na priznanie primeraného zadosťučinenia v sume 500 Eur ako nedôvodnú zamietol.

23. Z obsahu žaloby taktiež vyplýva, že diskriminačného konania vo vzťahu k žalobcovi sa malo dopustiť aj Ministerstvo obrany SR (žalovaný 4/), a to tým spôsobom, že pri rozdeľovaní prostriedkov z rozpočtovej kapitoly, zabránilo valorizácii výsluhových dávok v období od 1.7.2012 do 30.6.2013. Podľa názoru súdu prvej inštancie, aj v prípade zostavovania rozpočtu a rozdeľovania prostriedkov z rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany SR sa žalovaný 4/ nemohol dopustiť diskriminačného konania, nakoľko postup žalovaného 4/ bol limitovaný zákonom č. 303/2005 Z.z. o rozpočtových pravidlách. V celom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou žalovaného 4/, v zmysle ktorej o priznaní výsluhového dôchodku, ako aj o jeho následných valorizáciách v zmysle zák.č. 328/2002 Z.z. rozhoduje výlučne žalovaný 1/. Žalovaný 4/ je ústredným orgánom štátnej správy v oblastiach vymedzených zákonom č. 575/2001 Z.z., pričom do jeho pôsobnosti nespadá zákonodarná činnosť. Preto z dôvodu neexistencie pasívnej legitímácie na strane žalovaného 4/, žalobu v časti nároku na priznanie primeraného zadosťučinenia v sume 500 Eur, ako nedôvodnú zamietol.

24. Ani v časti nároku žalobcu, aby súd určil, že „podmienky zvyšovania dávok výsluhového zabezpečenia v zmysle čl. IV zák. č. 185/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou dňa 30.6.2012 v porovnaní s podmienkami zvyšovania dôchodkových dávok podľa § 82 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom k 30.6.2012, sú v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania“, súd prvej inštancie nepovažoval žalobu za dôvodnú.

25. Vychádzal z ustanovení § 9 ods. 1,2, § 9 ods. 3, 4 zákona č. 365/2004 Z.z., ust. § 137 písm. d/ CSP a zo znenia petitu žalobného návrhu, uvedeného v bode 3. a zistil, že žalobca sa domáhal určenia právnej skutočnosti („že podmienky zvyšovania dávok výsluhového zabezpečenia v zmysle čl. IV zák. č. 185/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou dňa 30.6.2012 v porovnaní s podmienkami zvyšovania dôchodkových dávok podľa § 82 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom k 30.6.2012, sú v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania“. Vzhľadom na to, že znenie § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z., výslovne neumožňuje domáhať sa určenia takejto právnej skutočnosti, v tejto časti žalobu s poukazom na ust. § 137 písm. d/ CSP ako nedôvodnú zamietol. Antidiskriminačný zákon výslovne v ust. § 9 ods. 2 umožňuje, aby sa poškodený subjekt domáhal najmä uloženia povinnosti napr. vo forme upustenia od protiprávneho konania, vo forme napravenia protiprávneho stavu, ak je to možné, alebo poskytnutím primeraného zadosťučinenia. Antidiskriminačný zákon vo svojich ustanoveniach expressis verbis nepoužíva termín „určenie“ (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 231/06 zo dňa 27.11.2007).

26. Vzhľadom na to, že antidiskriminačný zákon zveruje všeobecnému súdu právomoc rozhodnúť o tom, či prijatím právneho predpisu nedošlo k porušeniu práva na rovnaké zaobchádzanie z hľadiska právneho postavenia poberateľov výsluhových dávok vo vzťahu k právnemu postaveniu poberateľov starobných dôchodkov (tzv. nepriama diskriminácia), súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentom žalovaného 3/, že produkt legislatívneho procesu nemôže byť podrobený prieskumu z hľadiska toho, či nezakladá diskriminačný stav. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaných 2/ a 4/, podľa ktorej všeobecný súd nedisponuje právomocou na vydanie rozhodnutia o nesúlade ustanovenia zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 328/2002 Z.z. s Ústavou SR. Nestotožnil sa však s názormi žalovaných 2/ a 4/, podľa ktorých sa na predmetnú vec nemôže vzťahovať zákon č. 365/2004 Z.z. Uviedol, že prijatím zákona č. 185/2012 Z.z. mohol byť nastolený diskriminačný stav, avšak tento aj s poukazom na stanovisko generálnej prokuratúry, nebol v tomto konaní preukázaný.

27. Uvedol tiež, že z hľadiska časovej hospodárnosti v rámci písomného vyhotovenia rozsudku nevyhodnotil ďalšie písomné a ústne vyjadrenia účastníkov, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie a právne vyhodnotenie považoval vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti za nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné. Nie je podľa neho úlohou súdu v odôvodnení uviesť a vyhodnotiť všetky dôkazné prostriedky, ktoré boli v súdnom spore vykonané, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby, a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 157 ods. 2 OSP, teraz § 220 ods. 2 CSP).

28. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 CSP s odôvodnením, že žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, avšak vzhľadom na to, že nikto zo žalovaných si náhradu trov konania neuplatnil, náhradu trov konania im nepriznal.

29. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť. Mal za zrejmé, že súd prvej inštancie zistil výskyt diskriminácie v danej veci, avšak túto považoval za odôvodnenú, neakceptoval možnosť určovacieho petitu žaloby, ktorým by sa domáhal určenia výskytu diskriminácie, uvedené považoval za rozhodujúce vo vzťahu ku všetkým žalovaným subjektom. Jedná sa podľa neho o závery, ktoré nie je možné akceptovať z dôvodov, ktoré boli prezentované v doterajšom priebehu konania a ktorých sa žalobca v plnom rozsahu pridrižiava a tieto považoval za dôvody pre podanie tohto odvolania. Citované odôvodnenie napádaného rozsudku „...Podľa názoru súdu, deficitný stav osobitných účtov Ministerstva vnútra SR, Ministerstva spravodlivosti SR, Ministerstva financií SR, Ministerstva obrany SR, Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu a skutočnosť, že v roku v roku 2011 a 2012 nedošlo k valorizácii služobných plátov, avšak valorizácia výsluhových dávok bola zachovaná, pričom vznikli, resp. zvýšili sa rozdiely medzi príjmami a výdavkami osobitných účtov tak, že príjmy týchto účtov nestačili pokryť nároky na výdavky osobitných účtov, možno podľa neho bez pochybností vyhodnotiť ako mimoriadne okolnosti, na základe ktorých došlo k prijatiu takej právnej úpravy (predpisu), ktorý síce navonok mohol počnúc dňom 1.7.2012 znevýhodňovať poberateľov výsluhových dávok v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov (tzv. nepriama diskriminácia), avšak prijatie takejto právnej úpravy bolo objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu štátu (postupne nezvyšovať deficitný stav osobitných účtov). Primeranosť tohto opatrenia spočívala v tom, že hmotné zabezpečenie bolo možné poskytovať len v takom rozsahu, ktorý zodpovedá stavu verejných financií a národného hospodárstva. Nevyhnutnosť tohto opatrenia spočívala v tom, že trvalo iba po obmedzenú dobu, a to od 1.7.2012 do 30.6.2013. Ak by zo strany štátu nedošlo k prijatiu takejto právnej úpravy, reálne by hrozil stav, kedy by z osobitných účtov príslušných subjektov neboli vyplácané nielen služobné platy, ale nebolo by dostatok prostriedkov na poskytnutie výsluhových dôchodkov“ považoval za významné z pohľadu konštatácie existencie znevýhodňujúcej právnej úpravy v neprospech výsluhových dôchodcov v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov (bližšie odôvodnenie cit.: prijatiu takej právnej úpravy (predpisu), ktorý síce navonok mohol počnúc dňom 1.7.2012 znevýhodňovať poberateľov výsluhových dávok v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov). Mal za zrejmé, že samotnému súdu prvej inštancie je zrejma diskriminujúca povaha rozhodnej právnej úpravy a teda uvedená skutočnosť nie je sporná. Súčasne odmietal snahu súdu prvej inštancie odôvodniť prijatie takejto diskriminujúcej právnej úpravy údajnými objektívnymi okolnosťami spočívajúcimi v dočasnej deficitnosti financovania výsluhových dôchodkov. Jedná sa o záver, ktorý nemá oporu v skutkovom stave a príslušnej právnej úprave, keď takáto deficitnosť sa vyskytovala aj v systéme starobného dôchodkového systému, existujúci právny systém obsahoval zákonné riešenie takéhoto stavu identického s riešením v systéme starobného dôchodkového systému, takáto deficitnosť sa vyskytovala pred prijatím diskriminačnej úpravy a aj po jej zrušení. S prihliadnutím na uvedené mal za zrejmé, že problém deficitnosti bol problémom známym, vyskytujúcim sa počas celej doby existujúceho systému výsluhového dôchodkového zabezpečenia, bol problémom prítomným aj v systéme starobného dôchodkového zabezpečenia, obsahoval zákonné riešenie obdobné pre systém výsluhového dôchodkového zabezpečenia a starobného dôchodkového zabezpečenia. Napriek uvedenému, diskriminačná právna úprava bola prijatá len pre oblasť výsluhových dôchodkov a za identickej situácie nebola prijatá pre oblasť starobných dôchodkov. Uvedené len potvrdzuje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a teda dôvodnosť žaloby. Deficitnosť financovania nemohla byť podľa žalobcu dôvodom prijatia diskriminačnej právnej úpravy, ale ďalším prvkom diskriminácie, keď v zmysle ustanovenia § 94 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov: (3) Na úhradu rozdielov medzi príjmami osobitného účtu a výdavkami osobitného účtu sa poskytnú príspevky z rozpočtu ministerstva.“ Zákonodarca podľa neho výslovne počíta s možnosťou, že medzi príjmami a výdavkami

osobitného účtu dôjde k nerovnováhe a pre tento prípad stanovuje zákonný postup - poskytnutie príspevku z rozpočtu ministerstva. Neposkytnutie príspevku z rozpočtu ministerstva na úhradu rozdielov medzi príjmami a výdavkami osobitného účtu je porušením zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedol, že v štátnom rozpočte bolo schválené poskytnutie príspevkov na úhradu rozdielov medzi príjmami osobitného účtu a výdavkami osobitného účtu. Súčasne účty slúžiace na výplatu dávok v systéme starobného dôchodkového zabezpečenia sú taktiež deficitné, avšak dotačná povinnosť voči týmto účtom bola plnená a nebolo pristúpené k zmene systému valorizácie civilných dôchodkov. Štát preniesol ťarchu svojich záväzkov voči systému sociálneho zabezpečenia výlučne na poberateľov výsluhových dávok. Prijatím rozhodného diskriminačného predpisu (s prihliadnutím na odôvodnenie súdu, ale podporne aj napr. na odôvodnenie Generálnej prokuratúry SR) je zdôraznený dotačný a rozpočtový rozmer diskriminácie poberateľov výsluhových dávok. Napriek tomu, že existuje zákonný záväzok štátu v zmysle § 94 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z., štát s poukazom na nedostatok zdrojov na osobitných účtoch pristupuje k zmrazeniu výsluhových dávok. Uvedené je o to závažnejšie a zrejmejšie, že obdobný postup nebol zvolený u starobných dôchodkov, kde aj napriek deficitnosti, poskytovateľa týchto dôchodkov, je uvedené dorovnávané zo štátneho rozpočtu. Výskyt totožnej situácie deficitnosti v systéme starobných dôchodkov a výsluhových dôchodkov a ich odlišné riešenie výlučne v neprospech výsluhových dôchodkov, podľa žalobcu neodôvodňuje akceptovateľnosť prijatia diskriminačnej právnej úpravy ako to konštatuje súd prvej inštancie, ale jedná sa o ďalší dôkaz diskriminačnej povahy prijatej právnej úpravy. Závery súdu prvej inštancie mal za založené na nesprávnom skutkovom zistení veci a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia.

Konštatoval, že čo sa týka údajnej nezákonnosti určovacej časti petitu žaloby, súd prvej inštancie nezohľadnil niekoľko rozhodujúcich skutočností, najmä, že určenie výskytu diskriminácie nie je možné považovať za návrh na určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d/ CSP, nie je pravdivý právny záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého antidiskriminačný zákon vo svojich ustanoveniach *expressis verbis* nepoužíva termín „určenie“, v zmysle príslušnej právnej úpravy je možné využitie určovacieho petitu v zmysle podanej žaloby. Poukázal na skutočnosť, že antidiskriminačný zákon v súdom citovanom § 9 antidiskriminačného zákona uvádza len príkladmo prostriedky obrany v prípade výskytu diskriminácie (slovné spojenie „môže sa najmä domáhať...“). Zároveň priamo antidiskriminačný zákon upravuje aj možnosť využitia petitu požadujúceho určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a uvedené je (pri využití analógie a príkladnej úpravy § 9 antidiskriminačného zákona) využiteľné aj v predmetnom súdnom spore - t.j. vyplýva z osobitného predpisu. Zároveň určenie rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania nie je možné považovať za právnu skutočnosť v zmysle § 137 písm. d/ CSP, ale sa jedná o nárok *sui generis*, t.j. o iný druh žaloby, ktorý nie je upravený v § 137 CSP, resp. o nárok blízky, alebo totožný § 137 písm. c/ CSP. Zároveň pre uplatnenie takéhoto nároku existuje naliehavý právny záujem, keď antidiskriminačný zákon takýto prostriedok považuje za prostriedok nápravy závadného stavu. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii uviedol, že sa jedná o argumentáciu, ktorá nebola využitá žalovanými a táto je pre žalobcu nová a prekvapivá. Samotná uvedená skutočnosť bráni jej využitiu v rozsudku. S prihliadnutím na uvedené mal za to, že závery súdu prvej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (argumentácia nevyužitá žalovanými a v súdnom spore prekvapivá). Akceptácia diskriminácie súdom prvej inštancie pri poukaze na údajnú nevyhnutnosť takéhoto kroku a nesprávne právne posúdenie nemožnosti využitia určovacieho petitu v takomto type súdneho sporu predstavujú v základe dôvody súdu pre zamietnutie žaloby. Pri využití uvedenej argumentácie, súd prvej inštancie pristúpil k zamietnutiu žaloby voči všetkým účastníkom, keď žalovaný 1/ mal len plniť zákonnú úpravu, ktorú nie je možné považovať za nezákonne diskriminačnú, žalovaní 2/, 3/ a 4/ mali byť v zmysle petitu zaviazaní len k úhrade 500 Eur z titulu primeraného zadosťučinenia a to spoločne a nerozdielne. Mal za zrejmé, že nesprávnym posúdením neexistencie nezákonnej diskriminácie a nemožnosťou rozhodovania o určovacej časti petitu, súd prvej inštancie znemožnil rozhodovanie voči všetkým žalovaným, keď odmietol posudzovanie otázky diskriminácie a nesprávnym výkladom CSP znemožnil riadne súdne posúdenie otázky určenia rozporu diskriminačného postupu so zásadou rovnakého zaobchádzania. Nesprávne posúdenie týchto dvoch otázok sa javí ako rozhodujúce pre zamietnutie žaloby voči všetkým žalovaným. Len na základe takýchto záverov mohol súd vo vzťahu k žalovaným konštatovať absenciu pasívnej vecnej legitímácie pre priznanie nároku na poskytnutie primeraného zadosťučinenia v peniazoch, alebo nepreukázanie diskriminačného stavu. Zároveň súd len za takejto situácie mohol konštatovať, že voči žalovaným 2/, 3/ a 4/ je uplatňovaný len nárok na poskytnutie

finančného zadostučinenia. Vyššie uvedené závery umožnili súdu prvej inštancie ignorovať podstatu súdneho sporu a táto skutočnosť bola v úplnosti potvrdená aj odôvodnením napádaného rozsudku, kedy súd prvej inštancie uviedol: „Súd sa preto ďalej nezaoberal porovnávaním systému sociálneho poistenia a jeho podmienkami, upraveného zákonom č. 461/2003 Z.z. a to pokiaľ ide o priznávanie starobných dôchodkov a ich valorizáciu (§ 65 ods. 1, § 82) so systémom sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov, pokiaľ ide o priznávanie výsluhových dávok a ich valorizáciu (§ 38 ods. 1, § 68 ods. 13 zák.č. 328/2002 Z.z.), z hľadiska postavenia poberateľov výsluhových dávok vo vzťahu k poberateľom starobných dôchodkov a naopak“.

S prihliadnutím na uvedené je podľa žalobcu zrejmé, že súd na základe nesprávnej argumentácie neposudzoval podstatu súdneho sporu, ktorou je otázka diskriminácie medzi dvoma skupinami v porovnateľnej situácii, keď u oboch skupín sa jednalo o osoby, ktorým štát po uplynutí zákonom určenej doby pracovnej činnosti garantoval príjem bez potreby výkonu ďalšej pracovnej činnosti. Jednalo sa o osoby, ktorým bolo zabezpečované právo sociálneho zabezpečenia bez potreby výkonu akejkoľvek činnosti zo strany týchto osôb. Jedná sa o poskytnutie primeraného hmotného zabezpečenia v starobe v zmysle čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, čl. 9 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, čl. 25 Všeobecnej deklarácie ľudských práv.

Podobnosť situácií žalobcu a zvoleného komparátora spočíva práve v tom, že v oboch prípadoch sa jedná o poskytnutie primeraného hmotného zabezpečenia v starobe zo strany štátu. Žiaden z vykonaných dôkazov nevyvrátil porovnateľnosť situácie žalobcu a komparátora. S prihliadnutím na vyššie definovanú porovnateľnosť situácie došlo k diskriminácii v oblasti dávkovej, personálnej a rozpočtovej, keď do prijatia sporného zákona sa dôchodky osôb v obdobnom postavení zvyšovali o rovnaké % na základe rovnakých faktorov, avšak po jeho prijatí došlo k zmene týchto kritérií, len u konkrétnej jednej skupiny osôb (tzv. výsluhových dôchodcov) spôsobom, ktorý vyvolal stav nerovnakého zaobchádzania, keď výsluhoví dôchodcovia sú diskriminovaní voči starobným dôchodcom v dátume valorizácie (výsluhovým dôchodcom sa valorizuje výsluhový dôchodok o 6 mesiacov neskôr), výsluhoví dôchodcovia sú diskriminovaní voči starobným dôchodcom, nakoľko valorizácia ich dôchodkov je podmienená zvyšovaním funkčných platov zákonom o štátnom rozpočte (jednej zložky celkového príjmu, plne závislej od štátneho rozpočtu) pri zachovaní ostatných rovnakých faktorov (rast spotrebiteľských cien a rast priemernej mzdy v hospodárstve SR) ako u starobných dôchodcov - t.j. u výsluhových dôchodcov je pridané významné kritérium navyiac, spôsobujúce totálnu podriadenosť rastu týchto dôchodkov od vôle štátu. Žalobca mal za to, že je pri valorizácii navyiac diskriminovaný viazaním na rast pevnej časti platu (tabuľková časť) bez ohľadu na rast pohyblivých zložiek. Naproti tomu dávky sociálneho zabezpečenia sú viazané valorizáciou na mzdu v národnom hospodárstve. Súčasťou mzdy v zmysle ust. § 121 - 124 zák.č. 311/2001 Z.z. v platnom znení sú aj príplatky za prácu v noci, sviatok, nadčas alebo sťažnenú prácu. Uvedená nerovnováha prehlbuje diskrimináciu dávok výsluhového zabezpečenia oproti starobným dôchodkom zavedenú podmienením valorizácie. Neudržateľnosť prijatej zmeny ale aj obdobnosť (porovnateľnosť) postavenia oboch skupín poberateľov verejných dávok (systému výsluhových dôchodcov vo vzťahu k starobným dôchodcom) si podľa žalobcu uvedomil aj zákonodarca, ktorý následne opätovne prijal právnu normu zavádzajúcu rovnaký prístup medzi oboma skupinami. V konkrétnostiach žalobca poukázal na § 68 ods. 1 z. č. 80/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v zmysle ktorého výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od pevnej sumy zvýšenia dôchodkových dávok ustanoveného vo všeobecných predpisoch o sociálnom poistení na tento kalendárny rok a podľa postupu uvedeného v odsekoch 3, 5 až 11.

Z citovanej zmeny právnej úpravy (účinnnej od 1.5.2013, ktorá sa však netýkala sporného obdobia diskriminácie) mal za zrejmé, že samotný zákonodarca si uvedomil neudržateľnosť oddelenia týchto obdobných zabezpečovacích systémov a opätovne pristúpil k naviazaniu zvyšovaniu výsluhových dôchodkov na mechanizmus dôchodkových dávok v civilnej sfére, t.j. pristúpil k odstráneniu diskriminácie. K takémuto postupu došlo napriek pretrvávaniu problému deficitnosti financovania oboch dôchodkových systémov. Uvedené len preukazuje výskyt prvkov diskriminácie, u ktorých nebol žalovanými preukázaný opak. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa vôbec nevenoval otázkam špecifikovaným vyššie, a to na základe nesprávneho záveru. Uvedená skutočnosť bola potvrdená aj samotným súdom prvej inštancie : „Súd sa preto ďalej nezaoberal porovnávaním systému sociálneho poistenia a jeho podmienkami, upraveného zákonom č. 461/2003 Z.z., a to pokiaľ ide o priznávanie

starobných dôchodkov a ich valorizáciu (§ 65 ods. 1, § 82) so systémom sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov, pokiaľ ide o priznávanie výsluhových dávok a ich valorizáciu (§ 38 ods. 1, § 68 ods. 13 zák.č. 328/2002 Z.z.), z hľadiska postavenia poberateľov výsluhových dávok vo vzťahu k poberateľom starobných dôchodkov a naopak). Takýto prístup súdu prvej inštancie podľa žalobcu prehliada aj zákonnú úpravu antidiskriminačného zákona, v zmysle ktorej podľa § 11 ods. 2 žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Namietal, že súd prvej inštancie neposudzoval podstatu skutkových otázok rozhodných vo veci a výraznú časť problematiky ignoroval na základe nesprávneho posúdenia iných otázok. Úplné a náležité posúdenie týchto otázok by podľa neho ozrejnilo dôvodnosť podanej žaloby, a to vo vzťahu ku každému zo žalovaných. Takýto prístup súdu označil za porušenie nielen povinnosti náležitého zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci, no súčasne sa jedná o prístup, ktorý porušoval procesné práva žalobcu a bol ďalšou vadou v konaní súdu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S poukazom na ust. § 220 CSP a § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona bol toho názoru, že súd prvej inštancie nenaplnil podmienku riadneho odôvodnenia rozsudku, keď nezohľadnil zákonnú povinnosť žalovaného preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, rozhodoval pri využití argumentácie o nemožnosti pripustenia určovacieho výroku petitu, keď takáto argumentácia bola nová a prekvapivá a v priebehu súdneho sporu nevyužitá žiadnou sporovou stranou. Uviedol, že v otázke odôvodnenia nie je možné prehliadať ani argumentáciu v zmysle ktorej antidiskriminačný zákon *expressis verbis* nepoužíva termín „určenie“ (str. 19 napádaného rozsudku), avšak jedná sa o záver, ktorý v úplnosti prehliada zákonné znenie § 9a antidiskriminačného zákona. Predmetné ustanovenie využíva termín „určenie“ a s určovacou žalobou pracuje. Pochybenie v takejto podstatnej otázke je nielen nesprávnym právnym posúdením veci, no súčasne predstavuje vadu odôvodnenia, ktorá nie je akceptovateľná. Nesprávne právne posúdenie vyvolalo aj skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení nezaoberal ďalšími dôležitými skutočnosťami významnými z pohľadu posudzovania otázky diskriminácie a rozhodovania súdu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva okrem iného povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05 č. 19/2005, ale aj Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Je preto podľa žalobcu povinnosťou všeobecných súdov dostatočne presvedčivo a kvalitne odôvodniť vlastné skutkové a právne závery prezentované v konaní, ako aj zaoberať sa všetkými argumentmi procesných strán, ktoré sú významnými pre rozhodnutie vo veci (ozrejmiť myšlienkový proces, úvahy ktorými bol súd pri rozhodovaní vo veci vedený, poukázať na dôkazy predložené v konaní, a relevantnú právnu úpravu, eventuálne judikatúru, z ktorej súd vychádzal, a pod.). Vzhľadom na prezentované považoval vyššie špecifikovaný postup súdu prvej inštancie za nesprávny, keď týmto mu bolo odňaté právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je neodmysliteľnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie a v konečnom dôsledku mu bolo upreté právo na spravodlivý súdny proces (bližšie aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.10.2011 sp.zn. 3 Obdo 47/2011, nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 46/05 zo dňa 29.6.2005). Zároveň následkom takéhoto konania je iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

30. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie konštatoval výskyt diskriminácie poberateľov výsluhových dôchodkov v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov a že preto nepovažoval túto skutočnosť za spornú, uviedol, že tento nekonštatoval existenciu diskriminácie. V rámci skúmania podmienok naplnenia dispozície právnej normy upravujúcej diskriminačné konanie vo forme nepriamej diskriminácie podľa § 2a ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. súd prvej inštancie síce v bode 38 rozsudku konštatoval, že „...došlo k prijatiu takej právnej úpravy (predpisu), ktorý síce navonok mohol počnúc dňom 1.7.2012 znevýhodňovať poberateľov výsluhových dávok v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov (tzv. nepriama diskriminácia), avšak prijatie takejto právnej úpravy bolo objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu štátu (postupne nenavyšovať deficitný stav osobitných účtov)“, ale vzhľadom na existenciu oprávneného záujmu štátu na prijatí takéhoto predpisu je zrejmé, že prijatím takéhoto predpisu nemôže dôjsť k nepriamej diskriminácii. Poukázal na § 2a ods. 3 zákona č. 365/2004 Z.z. text za bodkočiarkou: „nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu“. Z uvedeného dôvodu následne súd

prvej inštancie nevykonával dokazovanie detailnejším porovnávaním všeobecného systému sociálneho poistenia upraveného zákonom č. 461/2003 Z.z. a osobitného systému sociálneho zabezpečenia upraveného zákonom č. 328/2002 Z.z., pretože oprávnený záujem štátu vylučujúci posúdenie predpisu ako diskriminačného existuje, a teda nebude možné vec inak právne posúdiť. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že rovnaká deficitnosť sa vyskytovala aj v systéme starobného dôchodkového systému, a že existuje zákonné riešenie takéhoto stavu, čo potvrdzuje diskrimináciu. Vychádzajúc z bodu 38 rozsudku, súd prvej inštancie k záveru o existencii oprávneného záujmu štátu vylučujúceho nepriamu diskrimináciu, dospel posúdením uzavretosti autonómneho systému, ktorý vzhľadom na pozastavené zvyšovanie služobných plátov, trpí aj nedostatočnými zdrojmi pre financovanie jednotlivých dávok. Príjmom osobitného účtu sú predovšetkým odvody zo služobných plátov aktívnych profesionálnych vojakov. Ak služobné platy zostali na rovnakej úrovni, aj výška celkového odvodu z týchto plátov zostala na rovnakej úrovni, valorizáciou výsluhových dávok by došlo k prehĺbeniu finančnej nedostatočnosti. Naproti tomu vzhľadom na konštantný rast priemernej mzdy v národnom hospodárstve však výška odvodov do všeobecného systému sociálneho poistenia nezostala na rovnakej úrovni. Pokiaľ žalobca nesúhlasí s posúdením časti petitu o určenie, že podmienky zvyšovania dávok výsluhového zabezpečenia v zmysle čl. IV zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 30. júna 2012 v porovnaní s podmienkami zvyšovania dôchodkových dávok podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom k 30. júnu 2012, sú v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ako nezákonného, stotožnil sa v tejto časti so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 60. rozsudku. Žalobca uvedeným petitom jednoznačne žiada určenie právnej skutočnosti (že podmienky zvyšovania dávok sú v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania), nejde o uloženie splnenia povinnosti, ani o usporiadanie práv a povinností strán a ani o určenie či tu právo je alebo nie je. Konštatoval, že súd prvej inštancie považoval žalobu aj v tejto časti za nedôvodnú, keď nebol v konaní zistený a preukázaný diskriminačný stav. Zároveň uvedený záver nepovažuje za prekvapivý, pretože ide o posúdenie súdom prvej inštancie a žalobca má možnosť reagovať a aj reaguje na uvedené právne posúdenie v podanom odvolaní. Ku konštatovaniu žalobcu, že z dôvodu nesprávneho posúdenia okolností súd prvej inštancie nesprávne vo veci rozhodol, keď neposudzoval podľa žalobcu podstatu sporu - a síce diskrimináciu medzi dvoma skupinami v porovnateľnej situácii, pričom podľa žalobcu porovnateľnou situáciou je, že ide o skupinu osôb, ktorá má garantovaný príjem bez potreby výkonu ďalšej pracovnej činnosti a ide o primerané hmotné zabezpečenie v starobe zo strany štátu, vyslovil žalovaný názor, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal posúdením podanej žaloby, tak aby mohol vo veci rozhodnúť. V prejednávanvej veci neboli podľa žalovaného 1/ naplnené predpoklady pre prijatie záveru, že došlo prijatím uvedeného predpisu k nepriamej diskriminácii. Prijatie predpisu bolo objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu štátu (nenavyšovanie deficitného stavu osobitných účtov) a zároveň je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu. Nie je možné sa podľa neho stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že ide o porovnateľnú situáciu. Vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia upravenom zákonom č. 461/2003 Z.z. je predpokladom pre splnenie nároku na dávku dosiahnutie určeného fyzického veku a doby zamestnania (poistenia). Naopak v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia upravenom zákonom č. 328/2002 Z.z. sa uplatňuje princíp výsluhy a predpokladom pre splnenie nároku na dávku je dosiahnutie určenej doby služby. Oba systémy sú navzájom nezávislé, pre vznik nároku na dávku každý systém vyžaduje splnenie vlastných a navzájom rozdielnych podmienok. Postavenie výsluhového dôchodcu tak nie je porovnateľné s postavením starobného dôchodcu. Preto aj podmienky zvyšovania dávok v jednotlivých systémoch môžu byť štátom nastavené rozdielne, naviazané na splnenie rôznych podmienok. Uviedol, že postupuje a postupoval pri valorizácii výsluhových dávok voči všetkým výsluhovým dôchodcom rovnako a v súlade so zákonom od 1. júla 2012 nevalorizoval žiadne výsluhové dôchodky, čím sa nemohol dopustiť diskriminačného konania vo vzťahu k žalobcovi. Naďalej považoval nárok žalobcu za nedôvodný v plnom rozsahu. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie na prejednávanú vec aplikoval správny právny predpis a tento aj správne vyložil, svoje rozhodnutie dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil. Mal za to, že žalobcom podané odvolanie z dôvodov uvedených vyššie nie je spôsobilé na zmenu napadnutého rozhodnutia v žalobcom požadovanom smere.

31. Žalovaná 3/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že k dôvodom odvolania týkajúcich sa merita veci sa vyjadrila už v rámci prebiehajúceho konania, a to písomnými a ústnymi podaniami, v ktorých jasne špecifikovala dôvody, prečo považuje žalobný návrh za nedôvodný. Žalobca podaným odvolaním neprichádza s novou právnou argumentáciou, ale opätovne poukazuje na porovnateľnosť situácie tým, že „v oboch prípadoch (starobný a výsluhový dôchodcovia) sa jedná o poskytnutie

primeraného hmotného zabezpečenia v starobe zo strany štátu, pričom v súvislosti s uvedeným došlo ku diskriminácii v oblasti dávkovej, personálnej a rozpočtovej. K otázke diskriminácie sa vyjadrila celkom jednoznačne, a to s odvolaním sa na ďalšie dôkazy, ktoré podporujú jej závery (viď jej vyjadrenie k žalobnému návrhu). Zároveň nad rámec tvrdených skutočností žalovaná 3/ uviedla, že žalobca neustále presadzuje svoje chápanie „diskriminačnosti právnej úpravy“, a to aj napriek existencii celého radu rozhodnutí, ktorých predmetom je riešenie tej istej právnej otázky, dokonca s tými istými stranami sporu (až na osobu žalobcu, ktorý sa mení, pričom právne zastúpenie na strane žalobcu zostáva totožné). Súdny všetkých stupňov jednoznačne odmietajú argumentáciu žalobcu a žaloby zamietajú (rozsudok OS BA I. sp.zn. 19C1/2014 zo 7. apríla 2014, rozsudok KS BA sp.zn. 9Co/327/2015 z 22. júna 2017, uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/104/2018 z 13. marca 2019). V rovnakej právnej veci dokonca rozhodoval vo veci sťažnosti Ústavný súd SR, ktorý svojim uznesením sp.zn. II.ÚS 269/2019 z 2. októbra 2019 túto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom okrem iného vyslovil uvedený právny záver: „Zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhové zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú. Výsledok rokovania o návrhoch zákonov Národnej rady Slovenskej republiky ako zákonodarného orgánu, t.j. prijatie zmeny zákona, nemôže napĺňať znaky diskriminácie v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov. Totiž zákon (prípadne jeho zmena) môže byť podrobený „iba“ ústavnému prieskumu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade zákonov s ústavou (vrátane čl. 12 ods. 2 ústavy o zákaze diskriminácie) a kým o zákone. Ústavný súd Slovenskej republiky, v konaní o jeho súlade nevysloví jeho nesúlad, platí prezumpcia jeho ústavnosti.“ Žalovaná 3/ bola toho názoru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný v súlade so zákonom, rozsudok je logicky zdôvodnený v nadväznosti na právne podstatnú argumentáciu žalobcu a žalovaných. Odmietla tvrdenie žalobcu, že prišlo zo strany konajúceho súdu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a k porušeniu zákonných požiadaviek na odôvodnenie rozsudku, ale práve naopak, mala za to, že súd prvej inštancie uviedol v rozhodnutí dostatočné, rozumné a relevantné dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Vzhľadom na uvedené navrhla napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I. č.k. 17C/1/2014-390 zo dňa 14. septembra 2021 potvrdiť.

32. Žalovaný 2/ a žalovaný 4/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že svojou konštatáciou sa žalobca snaží uvádzanú časť odôvodnenia rozsudku vytrhávať z kontextu podstaty veci a vykladať ju sebe vlastným spôsobom. Boli toho názoru, že konajúci súd týmto v žiadnom prípade nevyslovil právny záver, že by prijatá právna úprava (zákon č. 185/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 185/2012 Z. z.“), ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) diskriminovala žalobcu, resp. poberateľov výsluhových dávok v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov, avšak súd prvej inštancie danú skutočnosť prezentoval výlučne v rovine hypotetickej („navonok mohol ... znevýhodňovať“). V tejto súvislosti tak, ako v konaní pred súdom prvej inštancie, opätovne uviedli, že legislatíva platná a účinná v rozhodnom období podstatným spôsobom rozlišovala právnu úpravu výsluhových dôchodkov priznaných podľa zákona č. 328/2002 Z.z. a právnu úpravu starobných dôchodkov priznaných podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom období. Je zrejmé, že zákonodarcia dané dve skupiny poberateľov dôchodkových dávok dôsledne separuje. Zotrvali na tom, že porovnateľná situácia pre účely identifikácie priamej, resp. nepriamej diskriminácie by mohla nastať iba v rámci skupiny poberateľov výsluhových dôchodkov alebo v rámci skupiny poberateľov starobných dôchodkov, nikdy však nie medzi týmito dvomi skupinami navzájom. Toto tvrdenie podporuje aj skutočnosť, že všetkým výsluhovým dôchodcom bol valorizačný nárok priznaný podľa jednej a tej istej právnej úpravy. V predmetnom prípade teda zákon č. 185/2012 Z.z. nemohol a ani nepôsobil diskriminačne. V tejto súvislosti žalovaný 2/ a žalovaný 4/ opätovne poukázali na rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 19C/1/2014 zo 7. apríla 2014, v ktorom súd prvej inštancie riešil otázku zvýšenia výsluhových dôchodkov v súvislosti s právnym stavom vyplývajúcim zo všeobecného systému sociálneho poistenia, pričom vyriešenie tejto otázky je možné per analogiam aplikovať aj na predmetnú právnu vec. Podľa názoru súdu vyplývajúceho z daného rozsudku (...) zmena legislatívy spočívajúca len v zmene spôsobu výpočtu valorizácie nemôže byť považovaná za diskriminačné konanie, pretože sa týkala všetkých policajtov, resp. vojakov rovnako. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že takáto zmena bola

spoločensky nevyhnutná, pretože zohľadňovala reálne možnosti sociálneho systému štátu. Súd sa teda stotožnil s obranou odporcu zastúpeného Ministerstvom vnútra SR o neexistencii diskriminačného konania v súvislosti s určením výšky výsluhových dôchodkov policajtov, navyiac na konanie vo veciach výsluhových dôchodkov policajtov nie je oprávnená a povinná Slovenská republika, ale útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva, t.j. MV SR, čo vyplýva z § 81 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. O odvolaní proti uvedenému rozsudku Okresného súdu Bratislava I rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 9Co/327/2015 z 22. júna 2017 tak, že daný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pričom v tomto rozhodnutí v bode 7 zdôraznil, že žalovaný sa nemohol dopustiť akejkolvek diskriminácie žalobcu pri valorizácii dávok výsluhového zabezpečenia, keďže pri tomto postupe vychádza zo znenia zákona č. 328/2002 Z.z., ktorý bol v danom čase platný a účinný, a je pre všetkých záväzný, a preto ak v roku 2012 nedošlo k zvýšeniu funkčných plátov policajtov, nedošlo ani k zvýšeniu výsluhových dôchodkov vyplácaných v súlade s ustanoveniami zákona č. 328/2002 Z.z. Žalobca namieta diskrimináciu vo vzťahu voči starobným dôchodcom, dávky ktoré nepokrývajú tú istú sociálnu udalosť a ani spôsob určenia ich výšky nie je totožný. Práva a zákonné nároky poistencov vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia upravuje zákon č. 461/2003 Z.z. Práva a zákonné nároky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov upravuje zákon č. 328/2002 Z.z. Prisvedčili žalovanému v zastúpení MV SR, že ide o dve odlišné skupiny osôb, pričom v rámci jednotlivkej skupiny sa za rovnakých podmienok, resp. obdobných podmienok s týmito osobami zaobchádza rovnako, pričom nie je dôvod pripodobňovať podmienky medzi týmito dvoma skupinami navzájom. Porovnávať zvyšovanie dávok v dvoch rozdielnych systémoch nie je dôvodné (rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Sžo/75/2012 zo dňa 31.7.2012). Žalobca nepreukázal nepriaznivé zaobchádzanie v porovnaní s niekým adresným v obdobnej situácii. Keďže žalobca neuviedol základnú podmienku novej diskriminácie, a to podmienku porovnateľnej situácie-nerovnaké zaobchádzanie jednej osoby s inou osobou za dodržanie tých istých podmienok (Nález Ústavného súdu SR zn. PL ÚS 16/06 z 2.7.2008), správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol. O dovolaní proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. 7Cdo/104/2018 z 13. marca 2019 dovolanie odmietol s tým, že v danom prípade žalobca v dovolaní uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávnosti, ku ktorej podľa jeho názoru došlo prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak nepoukázal na žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa predmetné rozhodnutie odkláňa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ani v čom spočíva tento odklon (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). V uvedenej právnej veci rozhodoval v konečnom dôsledku o sťažnosti dotknutého sťažovateľa Ústavný súd SR, ktorý svojim uznesením sp. zn. II. ÚS 269/2019 z 2. októbra 2019 túto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom vyslovil nasledujúce právne vety: Podľa § 81 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), v zmysle ktorého dávky výsluhového zabezpečenia priznáva, zvyšuje, znižuje, vypláca, zastavuje a odníma policajtovi útvar sociálneho zabezpečenia, na (správne) konanie (v zmysle § 83 a nasl. zákona o sociálnom zabezpečení) vo veciach týchto dávok je oprávnený útvar sociálneho zabezpečenia, a nie priamo Slovenská republika (žalovaná). V právnej veci žaloby preto nie je daná ani pasívna vecná legitímácia žalovanej. Zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú. Výsledok rokovania o návrhoch zákonov Národnej rady Slovenskej republiky ako zákonodarného orgánu, t.j. prijatie zmeny zákona, nemôže napíňať znaky diskriminácie v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov. Totiž zákon (prípadne jeho zmena) môže byť podrobený „iba“ ústavnému prieskumu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade zákonov s ústavou (vrátane čl. 12 ods. 2 ústavy o zákaze diskriminácie) a kým o zákone Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o jeho súlade nevysloví jeho nesúlad, platí prezumpcia jeho ústavnosti. Nakoľko žalobca v ďalšom argumentuje ostatnými odvolacími dôvodmi v priamej nadväznosti na ním domnelé vyslovenie diskriminačného konania v napadnutom rozsudku zo strany súdu prvej inštancie, ktorá skutočnosť je však dementovaná i s poukazom žalovaného 2/ a žalovaného 4/ na vyššie uvedené judikáty jednotlivých súdnych autorít, nevynímajúc v konečnom dôsledku i judikát Ústavného súdu SR, žalovaný 2/ a žalovaný 4/ považovali za bezpredmetné sa k týmto ostatným odvolacím dôvodom žalobcu vyjadrovať. Konštatovali, že podľa čl. II ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. II ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej

ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Žalovaný 2/ a žalovaný 4/ zastávali názor, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vykazuje všetky znaky zákonnosti a je s prihliadnutím na všetky skutočnosti nanajvyš spravodlivý. V konečnom dôsledku mali za to, že v predmetnom prípade nie je dôvod na vyhovie žalobe žalobcu, a preto navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

33. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažovali za potrebné doplniť ani znovu zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol verejným vyhlásením rozsudku, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

34. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

35. Odvolací súd považoval predovšetkým za nedôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nenaplnil podmienku riadneho odôvodnenia rozsudku, pretože tento v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami ust. § 220 ods. 2 CSP uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, na prejednávanej vec aplikoval správne právne predpisy a vo veci vyvodil aj správny právny záver, s ktorým sa aj odvolací súd stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) a v odôvodnení svojho rozhodnutia už len zdôrazňuje správnosť napadnutého rozhodnutia.

36. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 365/2004 Z. z., každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z., každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie.

Podľa § 9 ods. 3 zák.č. 365/2004 Z.z., ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 365/2004 Z.z., o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu 29.06.2012 (antidiskriminačný zákon), dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona, priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Podľa § 2a ods. 3 antidiskriminačného zákona, nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takéto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

Podľa § 1 ods. 1 zák.č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu 29.6.2012 (ďalej len „zák.č. 328/2002 Z.z.“), tento zákon upravuje sociálne zabezpečenie policajtov a profesionálnych vojakov, ktoré tvorí a) nemocenské zabezpečenie, b) úrazové zabezpečenie, c) výsluhové zabezpečenie a d) služby sociálneho zabezpečenia.

Podľa § 30 zák.č. 328/2002 Z.z., z výsluhového zabezpečenia sa poskytuje a) výsluhový príspevok, b) odchodné, c) úmrtné, d) výsluhový dôchodok, e) invalidný výsluhový dôchodok, f) vdovský výsluhový

dôchodok, g) vdovecký výsluhový dôchodok, h) sirotsky výsluhový dôchodok (tzv. druhy dávok výsluhového zabezpečenia).

Podľa § 38 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z., policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 15 rokov.

Podľa § 68 ods. 13 zák.č. 328/2002 Z.z. dávky výsluhového zabezpečenia sa zvyšujú podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov zvyšujú na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Ak sa funkčné platy, stupnica platových taríf alebo hodnostné platy v príslušnom kalendárnom roku zvyšujú len u niektorého zo subjektov podľa predchádzajúcej vety, dávky výsluhového zabezpečenia podľa odsekov 1 až 7 sa zvyšujú iba poberateľom, ktorí ukončili posledný služobný pomer v zbere, štátnom orgáne alebo v ozbrojených silách, v ktorom sa uvedené platové náležitosti zvyšujú, a pozostalým po nich.

Podľa § 2 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom a účinnom ku dňu 29.06.2012 (ďalej len „zák.č. 461/2003 Z.z.“), sociálne poistenie podľa tohto zákona je nemocenské poistenie ako poistenie pre prípad straty alebo zníženia príjmu zo zárobkovej činnosti a na zabezpečenie príjmu v dôsledku dočasnej pracovnej neschopnosti, tehotenstva a materstva, dôchodkové poistenie, a to starobné poistenie ako poistenie na zabezpečenie príjmu v starobe a pre prípad úmrtia, invalidné poistenie ako poistenie pre prípad poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v dôsledku dlhodobu nepriaznivého zdravotného stavu poistenca a pre prípad úmrtia, úrazové poistenie ako poistenie pre prípad poškodenia zdravia alebo úmrtia v dôsledku pracovného úrazu, služobného úrazu (ďalej len "pracovný úraz") a choroby z povolania, garančné poistenie ako poistenie pre prípad platobnej neschopnosti zamestnávateľa na uspokojovanie nárokov zamestnanca a na úhradu povinných príspevkov na starobné dôchodkové sporenie (ďalej len "príspevky na starobné dôchodkové sporenie") nezaplatených zamestnávateľom do základného fondu príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, poistenie v nezamestnanosti ako poistenie pre prípad straty príjmu z činnosti zamestnanca v dôsledku nezamestnanosti a na zabezpečenie príjmu v dôsledku nezamestnanosti.

Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z., poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

Podľa § 82 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z., dôchodkové dávky vyplácané k 1. januáru príslušného kalendárneho roka a dôchodkové dávky priznané od 1. januára do 31. decembra príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú v závislosti od priemerného medziročného rastu spotrebiteľských cien a od medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky vykázaných štatistickým úradom za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý predchádza príslušnému kalendárnemu roku. Príslušný kalendárny rok je rok, v ktorom sa zvýšenie dôchodkových dávok vykonáva, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z., tento zákon sa nevzťahuje na príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Železničnej polície, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, colníkov, la) (ďalej len "policajt"), profesionálnych vojakov ozbrojených síl, lb) vojakov mimoriadnej služby, 1c) (ďalej len "profesionálny vojak"), ktorých sociálne zabezpečenie je upravené osobitným predpisom (zák. č. 328/2002 Z.z.), ak tento zákon neustanovuje inak.

37. Podľa § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), v zmysle ktorého dávky výsluhového zabezpečenia priznáva, zvyšuje, znižuje, vypláca, zastavuje a odníma policajtovi útvar sociálneho zabezpečenia, na (správne) konanie (v zmysle § 83 a nasl. zákona o sociálnom zabezpečení) vo veciach týchto dávok je oprávnený útvar sociálneho zabezpečenia, a nie priamo Slovenská republika (žalovaná). V právnej veci žaloby preto nie je daná ani jej pasívna vecná legitímácia.

38. Z obsahu žaloby vyplýva, že diskriminačného konania vo vzťahu k žalobcovi sa mala dopustiť Národná rada Slovenskej republiky (žalovaný 3/), a to tým spôsobom, že zákon č. 185/2012 Z.z. prijala bez participácie, kontroly, či spoluúčasti poberateľov výsluhových dávok, ich zástupcov, Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Ministerstva obrany SR a Vlády SR, ďalej tým spôsobom, že pri prijímaní tejto právnej normy neexistoval zo strany národnej rady naliehavý všeobecný záujem. Výsluhoví dôchodcovia sú podľa žalobcu diskriminovaní voči starobným dôchodcom v dátume

valorizácie (výsluhovým dôchodcom sa valorizuje dôchodok o šesť mesiacov neskôr) a napokon z dôvodu, že valorizácia výsluhových dôchodkov bola podmienená zvyšovaním funkčných plátov zákonom o štátnom rozpočte, čo v prípade starobných dôchodkov neplatí.

Odvolačný súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie konštatoval výskyt diskriminácie poberateľov výsluhových dôchodkov v porovnaní s poberateľmi starobných dôchodkov. Naopak súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by prijatím zákona č. 185/2012 Z.z. došlo k znevýhodneniu poberateľov výsluhových dávok vo vzťahu k poberateľom starobných dôchodkov.

Podľa § 81 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z. dávky výsluhového zabezpečenia priznáva, zvyšuje, znižuje, vypláca, zastavuje a odníma: policajtom a pozostalým po ňom útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva... Čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z. sa s účinnosťou od 30. júna 2012 novelizoval zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, § 68 ods. 13, podľa ktorého sa dávky výsluhového zabezpečenia zvyšujú podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov PZ... zvyšujú na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %... Z vyššie uvedenej citácie zákona č. 328/2002 Z. z. je zrejme, navrhovateľom namietanou zmenou právnej úpravy valorizácie výsluhových dôchodkov nedošlo k zániku nároku na výsluhový dôchodok, k jeho zníženiu, a nebola ani zastavená ich valorizácia. Došlo len k zmene spôsobu jej výpočtu. Podľa predošlej právnej úpravy sa mali výsluhové dôchodky policajtov a vojakov zvyšovať/valorizovať o 3,05 %. Zmenou zákona jeho novelou č. 185/2012 Z.z. sa však výsluhové dôchodky zvyšovali, ak dôjde v danom roku v ozbrojených zložkách k platovej valorizácii, teda valorizácia dôchodkov je viazaná na platovú valorizáciu v príslušnom rezorte. V roku 2012 k valorizácii dôchodkov tak nedošlo. K valorizácii výsluhových dôchodkov však došlo počnúc rokom 2013 a následne ďalej podľa nového spôsobu výpočtu valorizácie upravenej ďalšou novelizáciou zákona č. 328/2002 Z.z. Žalobcom namietané znenie § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. už nie je aktuálne a v súčasnosti platí iný princíp valorizácie výsluhových dôchodkov. Zmena legislatívy spočívajúca len v zmene spôsobu výpočtu valorizácie nemôže byť považovaná za diskriminačné konanie, pretože sa týkala všetkých výsluhových dôchodkov, t.j. dôchodkového zabezpečenia všetkých policajtov... V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že takáto zmena bola spoločensky nevyhnutá, pretože zohľadňovala reálne možnosti sociálneho systému štátu... navyše na konanie vo veciach výsluhových dôchodkov policajtov nie je oprávnená a povinná Slovenská republika, ale útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva, t. j. MV SR, čo vyplýva z § 81 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. činnosť zákonodarného zboru spočívajúca v prijatí právneho predpisu nemôže byť posudzovaná podľa Antidiskriminačného zákona. Legislatívny proces a jeho výsledok, teda prijatie právnej normy, nemôže naplniť znaky priamej diskriminácie, nepriamej diskriminácie, obťažovania a neoprávneného postihu, pokyn na diskrimináciu alebo nabádanie na diskrimináciu tak ako to chápe zákon č. 365/2004 Z.z. Právny predpis, alebo jeho časť môže byť posudzovaný len z hľadiska jeho ústavnosti, t. j. či je v súlade s ústavou SR.

Zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú. Výsledok rokovania o návrhoch zákonov Národnej rady SR ako zákonodarného orgánu, t.j. prijatie zmeny zákona, nemôže napĺňať znaky diskriminácie v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov. Totiž zákon (prípadne jeho zmena) môže byť podrobený „iba“ ústavnému prieskumu podľa čl. 125 ods. 1 písm.a/ Ústavy SR o súlade zákonov s ústavou (vrátane čl. 12 ods. 2 ústavy o zákaze diskriminácie a kým o zákone Ústavný súd SR nevysloví jeho nesúlad, platí prezumpcia jeho ústavnosti(Uznesenie Ú SR sp.zn. II. ÚS 269/2019 z 2. októbra 2019).

39. Odvolačný súd sa nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že rovnaká deficitnosť sa vyskytovala aj v systéme starobného dôchodkového systému, a že existuje zákonné riešenie takéhoto stavu, čo potvrdzuje diskrimináciu. Ide pritom o dve samostatné a odlišné skupiny osôb. Práva a zákonné nároky poistencov vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia upravuje zákon č. 461/2003 Z.z. a práva a zákonné nároky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov upravuje zákon č. 328/2002 Z.z., pričom v rámci jednotlivej skupiny sa za rovnakých podmienok, resp. obdobných podmienok s týmito osobami zaobchádza rovnako a nie je dôvod pripodobňovať podmienky medzi týmito dvoma skupinami navzájom. Porovnávať zvyšovanie dávok v dvoch rozdielnych systémoch nie je dôvodné (rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Sžso 75/2012 zo dňa 31.7.2012). Nedôvodná je tak odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie na základe nesprávnej argumentácie neposudzoval podstatu súdneho sporu, ktorou je otázka diskriminácie medzi dvoma skupinami v porovnateľnej situácii, keď u oboch skupín sa jednalo o osoby, ktorým štát po uplynutí zákonom určenej doby pracovnej činnosti

garantoval príjem bez potreby výkonu ďalšej pracovnej činnosti, pričom sa jednalo sa o osoby, ktorým bolo zabezpečené právo sociálneho zabezpečenia bez potreby výkonu akejkoľvek činnosti zo strany týchto osôb, o poskytnutie primeraného hmotného zabezpečenia v starobe v zmysle čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, čl. 9 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, čl. 25 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia upravenom zákonom č. 461/2003 Z.z. je predpokladom pre splnenie nároku na dávku dosiahnutie určeného fyzického veku a doby zamestnania (poistenia). Naopak v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia upravenom zákonom č. 328/2002 Z.z. sa uplatňuje princíp výsluhy a predpokladom pre splnenie nároku na dávku je dosiahnutie určenej doby služby. Oba systémy sú navzájom nezávislé, pre vznik nároku na dávku každý systém vyžaduje splnenie vlastných a navzájom rozdielnych podmienok. Postavenie výsluhového dôchodcu tak nie je porovnateľné s postavením starobného dôchodcu. Preto aj podmienky zvyšovania dávok v jednotlivých systémoch môžu byť štátom nastavené rozdielne, naviazané na splnenie rôznych podmienok. Čo sa tiež týka argumentácie žalobcu, že v zmysle príslušnej právnej úpravy je možné využitie určovacieho petitu v zmysle podanej žaloby, antidiskriminačný zákon výslovne v ust. § 9 ods. 2 umožňuje, aby sa poškodený subjekt domáhal najmä uloženia povinnosti napr. vo forme upustenia od protiprávneho konania, vo forme napravenia protiprávneho stavu, ak je to možné, alebo poskytnutím primeraného zadosťučinenia. Antidiskriminačný zákon vo svojich ustanoveniach *expressis verbis* nepoužíva termín „určenie“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 231/06 zo dňa 27.11.2007).

40. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov, vyhodnotiac odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ až 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko im v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon _____ pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy _____ (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 CSP nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.